

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΕΙΡΗΝΗ

Διασκευή σε έμμετρο: Αλέξανδρος Κεσίδης

Μουσική : Νικόλαος Ορδουλίδης

Για την θεατρική ομάδα της Ε΄ τάξης του Δημοτικού Σχολείου
Προχώματος – Καστανά το Σχολικό Έτος 2005 – 2006.

Υπεύθυνη παράστασης: Γεωργία Ράγια

Πρόγραμμα, Νοέμβριος 2005

ΣΚΗΝΗ Α΄

*Το σκαθάρι μουγκρίζει.
Ο χορός είναι στη σκηνή.*

Χορός: Γεια και χαρά σας βρε παιδιά
να έχετε υγεία
μια ιστορία θα σας πω
παρακαλώ ησυχία.

Μια ιστορία φοβερή
με γέλιο μα και κλάμα
άιντε να ταξιδέψουμε
όλοι μαζί αντάμα.

*Μπαίνουν οι δυο υπηρέτες.
Ο ένας ζυμώνει κάτι σε μία λεκάνη.*

Κι αν έρθει να γελάσετε
γελάστε απ' την ψυχή σας
κι από το γέλιο το πολύ
ας πέσει το βρακί σας.

Το σκαθάρι μουγκρίζει.

Υπηρ. 1: Για το σκαθάρι ζύμωσε
την πίτα αμέσως τώρα
ζύμωνα – ζύμωνα γοργά
έχει περάσει η ώρα.

Υπηρ. 2: Κι άλλη; καλά δεν τούδωσες
πριν από λίγο μία;
Τι στο καλό μ' αυτό το ζω
τι τρώει! Μάμα μία!

Υπηρ. 1: Μα δεν τις τρώει!
Χλαπ πάει μια και κάτω.
Ζύμωνα, ζύμωνα γοργά
θα φάει και το πιάτο.

Υπηρ. 2: < Ζύμωνε – ζύμωνε > μου λες
μα μ' έπνιξε η βρώμα
αυτό το σκατοσκάθαρο
τρώει σκατά με χώμα

κι εγώ ο καημενούλης σας
τι θέλετε να κάνω
βρωμάει και ζέχνει αυτό εδώ
με βρίζουν κι από πάνω.

Υπηρ. 1: Πολλά τα λες – πολλά τα λες
μον' ζύμωνε και σκάσε.
Να φάει το σκαθάρι μας
κι αυτά που ξέρεις άσε.

Υπηρ. 2: Μ' έπνιξε η μπόχα! Πα! Πα! Πα!
και δεν αντέχω άλλο.
Τέρμα οι πίτες. Στοπ. Καπουτ.
Να πάνε όλα στο διάλο.

Υπηρ. 1: Καλά- καλά. Σταμάτα πια
Δωσ' μου εδώ τη σκάφη
Θα του τη δώσω ολόκληρη
Να φάει και να σκάσει.

Υπηρ. 2: Πάρ' την. Και στον αγύριστο
Κι εσύ και το σκαθάρι.
Κι αν δεν χορτάσει μ' όλα αυτά
Δώσ' του κι ένα μοσχάρι!

Φτηνά τη γλίτωσα παιδιά!
Μ' αυτές τις σκατοπίτες
Από τη βρώμα την πολύ
Μου έσπασαν οι μύτες!

Αφουγκράζεται. Ακούει τι κάνει το σκαθάρι.

Τι γίνεται πάω να δω
Έφαγε το σκασμένο;
Πω! Πω! Μασάει σαν τρελό

Τρώει σαν λυσσασμένο.

Ντερλίκωσε αγριοσκάθαρο
Φάε ώσπου να σκάσεις
Φάτες, χάφτες τις πίτες μου
Φάτες για να ξεράσεις!

Παιδιά ! παιδιά ακούστε με
Την προσοχή σας δώστε
Να εξηγήσω σ' όλους σας
Τι παίζουμε απόψε!

Χορός: Παιδιά! Παιδιά ακούσατε
Τι' πε αυτός ο τρίχας;
Κάτι θα θέλει να μας πει
Δώστε την προσοχή σας!

Κάτι για πόλεμο θα πει
Για την ειρήνη ίσως
Για Έλληνες που μάλωναν
Και τρώγονταν με μίσος!

Υπηρ. 2: Στα χρόνια τα πολύ παλιά
Ξέσπασε πόλεμος βαρύς
Στη Χώρα απ' άκρη σ' άκρη
Γινότανε.....το έλα να δεις!

Αλήθεια! Πράγματα φοβερά
Συμβαίνουν στην Ελλάδα!
Κι από τη πείνα την πολύ
Μας έπιανε ζαλάδα!

Κι όλα αυτά σαν έβλεπε
Τρελάθηκε ο Τρυγαίος
Αγρότης χοντροχώριατος
Όχι και τόσο νέος!

Κι απ' τη πολύ την τρέλα του
Με το Θεό μιλούσε
Θεέ, Θεούλη, σώσε μας
Την Ελλάδα μας, θερμοπαρακαλούσε.

Υπηρ. 1: Α! Δεν γίνεται, έλεγε
Θα υπάρχει κάποιος τρόπος
Ν' ανέβω εις τους ουρανούς
Με το Θεό για να τα πω.....αυτοπροσώπως.

Στήνει σκάλες και σκαλωσιές
Στα σύννεφα να πάει!
Πέφτει γκρεμοτσακίζεται
Τον κόλο του τον σπάει!

Ωσπου μια μέρα, ξαφνικά
Τ' άξιο το παλικάρι
Ο Τρυγαίος ντε ο χωριάταρος
Βρίσκει ένα σκαθάρι.

Υπηρ. 2: ανέλαβέ το τάιστο μου λέει
Δώστου φαγιά βουνό
Να μεγαλώσει να πετά
Να πάω στον ουρανό.

Μπαίνει ο Τρυγαίος καβάλα στο σκαθάρι.

Τι βλέπουν τα ματάκια μου
Αυτό είναι το σκαθάρι;
Γειτόνοι! Τρέξτε γρήγορα
Έγινε σαν μουλάρι!

Χορός: αυτός λοιπόν ο άνθρωπος
Ειν' ο πολύς Τρυγαίος
Έξυπνος, μάγκας, τολμηρός
Τσαχπίνης και ωραίος.

Πόλεμο πια δεν ήθελε
Να βλέπει στην Ελλάδα
Ήθελε ειρήνη, ομορφιά
Φακές και φασολάδα.

Τρυγαίος: Οοο! Σιγά! Σιγά σκαθάρι μου
Μην παίρνεις τόσο θάρρος
Θα πέσω και θα τσακιστώ

Και θα με πάρει ο χάρος.

Σιγά- σιγά μη βιάζεσαι
Μην πας απάν κι κατ
Θα πέσω από την πλάτη σου
Και θα με παν στο ΚΑΤ.

Υπηρ. 2: αφεντικό τρελάθηκες;
Τι' ναι αυτά που κάνεις
Θα πέσεις και θα τσακιστείς
Κι αμ' ύστερα να γιάνεις.

Τρυγαίος: εσύ να σκάσεις, βούλωστο
Και λόγος δε σου πέφτει
Αν θες να δεις ένα χαζό
Κοίταξε στον καθρέφτη.

Υπηρ. 2: Δε σκάω. Δε σκάω που να σκας
Αν δε μου πεις στ' αλήθεια
Τι' ναι τούτα τα χαζά
Κι αν μου ζητάς βοήθεια.

Τρυγαίος: Χαζό είναι το κεφάλι σου
Βοήθεια δε ζητάω
Μ' αυτό το αλογοσκάθαρο
Καρφί στο Δία πάω.

Υπηρ. 2: Και δε μου λες αφεντικό;
Απάντησε με μια
Γιατί ζητάς με το στανιό
Να πας στο θείο Δία;

Τρυγαίος: Να τον ρωτήσω σκέφτομαι
Τι έχει σκοπό να κάνει;
Ο πόλεμος δε σταματά
Θέλει να μας ξεκάνει;

Υπηρ. 2: Και δε μου λες, αφέντη μου
Έτσι θα ταξιδέψεις;
Μ' αυτό το... χαζοσκάθαρο
Σίγουρα θα τα παίξεις !

Τρυγαίος : Για να πετάξω κει ψηλά
Δεν έχω άλλο να κάνω
Βλέπεις τα χρόνια ειν' παλιά
Δεν έχει αεροπλάνο!

Υπηρ. 1: Και δηλαδή... ρε αρχηγέ
Τόχεις αποφασίσει;
Να ταξιδέψεις στο θεό
Κι ο ήλιος να σε ψήσει;

Τρυγαίος : Πήρα απόφαση σωστή
Το θέλω να το κάνω
Μ' αυτό το μαυροτσούκαλο
Θ' ανέβω εκεί πάνω

Φωνάζει ο υπηρέτης 1-2 προς το σπίτι

Υπηρ. 2: Ει πιδίμ' παιδάκι μου
Σου φεύγει ο πατέρας
Έλα σταμάτα τον, καλέ
Μαζί κι αυτό το... τέρας

Μ' ένα σκαθάρι, σκέφτεται
Στον ουρανό να πάει
Θα πέσει και θα τσακιστεί
Σαν βόδι θα βογκάει

Χορός: Απόφαση πήρε τρανή
Στα μάτια του το είδα!
Μα εμάς μας φαίνετε παιδιά
Πως του' στρίψε η βίδα

Γιατί αν είσαι λογικός
Κι έχεις εντάξει βίδα
Δε θες να πας στον ουρανό
Πάνω σε... κατσαρίδα

Μουσική. Μπαίνει η κόρη Τρυγαίου. Τραγουδάει μελό

Κόρη : Πατέρα, πατερούλη μου
Που φεύγεις και μ' αφήνεις
Ρίξ' το σκαθάρι στα σκατά
Κι εσύ εδώ να μείνεις !
Ας το θεό στον ουρανό
Δεν ειν' έτσι αυτά για σένα
Θα πέσεις και θα σκοτωθείς
Κι αλίμονο σε μένα.

Θα σε ταΐζω μια χαρά
Κι αυτό ο Θεός το βλέπει
Κι ύστερα σκέψου το καλά
Να με παντρέψεις..... Πρέπει.

Τρυγαίος : Κόρη μου, κοριτσάκι μου
Γλυκιά μου εσύ κορούλα.
Μη φοβηθείς μη σκοτιστείς
Εσύ γλυκιά μου Κούλα.

Δες πως κρατιέται ο μπαμπάς
Σ' αυτό το ζώο επάνω
Δεν πέφτω, δεν τσακίζομαι
Μέντες εγώ δεν κλάνω.

Και τώρα φεύγω, γεια χαρά
Ταξίδι έχω μπροστά μου.
Δεν είμαι σαν τους αλλουνούς
Δεν κάθομαι στ' αυγά μου.

Τα γκέμια παίρνω τα χρυσά
Τραβάω προς το Θεούλη,
Ντει - ντει ξεκίνα γρήγορα
Γλυκό μου σκαθαρούλι.

Άιντε σκαθαροπουλάκι μου
Ξεκίνα άιντε πάμε
Πρόσεχε όμως ζωντόβολο
Στ' άστρα να μη χτυπάμε.

Χορός : Ούτε η κόρη μπόρεσε
Στη γη να τον κρατήσει
Αυτού του μπήκε στο μυαλό
Στο Δία να μιλήσει.

Καβάλησε το σκάθαρο
Που' μοιάζε και με γίδα
Και μην τον είδατε, παιδιά
Έφυγε σαν βολίδα.

ΣΚΗΝΗ Β΄

*Μιλάει με το σκαθάρι. Φτάνει στον ουρανό έξω
Απ' το παλάτι των θεών.*

Τρυγαίος : φτάσαμε, όπα. Να' μαστε.
Στο Δία στο παλάτι.
Ανοίξτε πόρτα! Ανοίξτε με
Και μου' σπάσε η πλάτη.

Ερμής : (βγάζει το κεφάλι από το παλάτι)
Η μύτη μου η τρομερή
Άνθρωπο μου μυρίζει!
Νάτος! Άνθρωπος πάνω σ' ένα....αυτό
Το καβαλάει και.....βρίζει.

Τρυγαίος : Τα σέβη μου, κύριε Θεέ
Τα μούτρα μην ξινίζεις.
Κι εσύ αν είχες τούτο δω
Θα άρχιζες να βρίζεις!

Ερμής : βρε βρωμερέ, βρομιάρας γιε
Πως έφτασες δω πάνω!
Τ' ονοματάκι σου για πες
Βρωμάς όπως όταν..... κλάνω.

Τρυγαίος : Όνομα έχω φοβερό!
Ρε μπας κι είσαι ο Άρης;
Μάλλον ελάθεψα θαρρώ
Εγώ είμαι..... ο βρομιάρης.

- Ερμής : Επίθετο και γρήγορα
Εκ γενετής βρομιάρη.
Επίθετο και γρήγορα
Ο διάλος μη σε πάρει.
- Τρυγαίος : Επίθετον ποντιακόν
Ξέρεις...αυτά σε ίδης
Τιμή μου και καμάρι μου
Ας στον παππούν βουρλίδης.
- Ερμής : Έλα κόψε τις πλάκες σου
Αυτός δεν είσαι...είσαι άλλος
Πες την αλήθεια γρήγορα
Και μου πονάει κι ο κάλος.
- Τρυγαίος : Καλά καλά ντε... μη βαράς
Αλήθεια αμέσως λέγω!
Εγώ... ασό Πρόχωμαν κρατώ
Ελλάδαν λέω και κλαίγω.
- Αλήθεια τώρα θα σου πω
Το όνομα είναι Τρυγαίος
Αγρότης παλιοχώριατος
Μαγκίτης και ωραίος.
- Ερμής : Και ντο αραβς! Μπαρδόν!
Κι εγώ τι θες να κάνω.
Τι σου' ρθε μες την γκλάβα σου
Ν' ανέβεις εδώ πάνω;
- Τρυγαίος : Εσένα ψάχνω... ομορφονιέ!
Είσαι καλό παιδάκι
Γι' αυτό λοιπόν, μαντράχαλε
Σου φέρνω ένα δωράκι.
- Ερμής : Δωράκι; Εμένα; Σίγουρα;
Αλήθεια ρε Τρυγαίό;
Δώρο δε μου' κάνε κανείς
Το σκέφτομαι και κλαίω.

- Τρυγαίος : Δωράκι βρε! Για σένανε
Ένα δωράκι ωραίο
Δώρο δε σου' κάνε κανείς
Το σκέφτομαι και κλαίω.
- Ερμής : Αυτό ήταν το παλάτι του
Τώρα μετακομίζει!
Βρήκε άλλο καλύτερο
Το βάζει το ασπρίζει.!!
- Τρυγαίος : Αλήθεια λέγε ρε φρου- φρου
Μην πεις καμιά βλακεία;
Τι πρόβλημα είχε ο Θεός
Κι άλλαξε συνοικία;
- Ερμής : Θύμωσε! Θύμωσε πολύ!
Μ' εσάς τους ελληνάρες
Που πολεμάτε σαν τρελοί
Σαν κλασικοί παπάρες.
- Ανοίξατε τα σπίτια σας
Πόλεμο βάλσατε μέσα
Κι είπε ο Θεόςστ' ανάθεμα
Αυτοί δεν έχουν μπέσα.
- Τρυγαίος : Και δε μου λες ρε μάστορα
Για πες μου αν τ' αξίζεις
Μια δεσποσύνηΕΙΡΗΝΗ- ΡΗΝΙΩ;
Την ξέρεις; την γνωρίζεις;
- Ερμής : ΕΙΡΗΝΗ! ΕΙΡΗΝΗ! Το Ρηνιώ;
Α! Την καλή Ρηνούλα;
Έχει τόσα προβλήματα
Θα σου πιαστεί η καρδούλα.
- Τρυγαίος : Μα τι έπαθε η φτωχή;
Είναι γλυκιά κι ωραία
Αυτή είναι για τον άνθρωπο
Η πιο καλή παρέα.

Ερμής : Την ήξερες κι εσύ καλά
Μαζί της είχες σχέση;
Βαθιά μες την ψυχούλα σου
Είχες γι' αυτήν μια θέση;

Να την ξεχάσεις πάραυτα
Αχού η καημένη αχού!
Ο πόλεμος την έκλεισε
Στην τρύπα κάποιου βράχου.

Τρυγαίος : Α! Τον αλήτη! Α! Τον φονιά!
Α! Τον σκατά! Α! τον βλάχο.
Μην ξέρεις τάχα να μου πεις
Που θα' βρω αυτόν τον βράχο;

Ερμής : Ο βράχος είναι δω κοντά
Κατό - διακόσια μέτρα
Θα καταλάβεις σίγουρα
Τριγύρω ειν' όλο πέτρα.

Τρυγαίος : Καημένη Ειρήνη μου μικρή
Που'σαι γεμάτη δώρα
Και δε μου λες πουλόπο μου
Ο πόλεμος που' ναι τώρα;

Ερμής : Ο πόλεμος είναι κακός
Τις χώρες τις χαλάει
Απ' όσο ξέρω γεωργέ
Δω γύρω τριγυρνάει.

Τρυγαίος : Ξέρω τι είναι ο πόλεμος
Μυαλό δεν έχει δράμι.
Με μας τους Έλληνες μωρέ
Τι σκέφτεται να κάνει;

Ερμής : Σκέφτεται λύση τρομερή! !
Σ' όλους σας θα στοιχίσει
Σ' ένα γουδί πελώριο
Με μιας θα κοπανίσει!!

Θα βάλει μέσα στο γουδί
Τις πόλεις της Ελλάδας
Και θα τις κάνει σίγουρα
Μεζέ της φασολάδας.

Μα σόπα! νάτος! Έρχεται!
Να. Τραγουδάει ακούω
Κρύψου, χάσου, απ' τα μάτια του
Τον κώδωνα σου κρούω.

*Μπαίνει ο πόλεμος, κρατάει το τσουβάλι με τις πόλεις
Της Ελλάδας κι ένα πελώριο γουδί.*

Χορός : Νάτος! Νάτος! Ο πόλεμος νάτος!
Κοιτάζτε χαρούλες που κάνει;
Αίμα και μίσος και φόβο ζητάει
Τη γη με χαρά θα ξεκάνει.

Νάτος! Νάτος! Ο πόλεμος νάτος!
Βρομάει, ζέχνει και κλάνει
Με όπλα θανάτου βαριά φορτωμένος
Τη γη με χαρά θα ξεκάνει.

Πόλεμος : Και τώρα η σειρά σου
Σαλονίκη γλυκιά φτωχομάνα
Λίγο, τυράκι λίγο αλατάκι
Τι φτιάχνω ο μεγάλος ρε μάνα.

Είμαι στ' αλήθεια μάγειρας μέγας
Τώρα και λίγο..... λαδάκι
Λίγο σκορδάκι, κανέλα και δυόσμο
Ορίστε φαγί Μαμαλάκη.

Ωραία! Ωραία! Απ' όλα έχει μέσα
Η Ελλάδα απ' άκρη ως άκρη
Νομίζω όμως τώρα, πως λείπει ακόμα
Του ηλίθιου ετούτου το δάκρυ.

*Βαράει τον Τρυγαίο. Αυτός κλαίει. Μαζεύει τα δάκριά του
Το γουδί.*

Χο! Χο! Απ' όλα έχει μέσα
Κοπάνισμα έμεινε τώρα
Το γουδοχέρι; το ξέχασα μέσα
Φτερούγα. Μαζί μου. Προχώρα.

Τρυγαίος : Βάι! Βάι! Μανούλα μου βάι!
Βαράνε σε τούτα τα μέρη.
Λευτεριά στην ειρήνη, πρέπει να δώσω
Πριν φέρει το γουδοχέρι.

Παιδιά! Παιδιά μου καλά
Ακούστε με έχω μια λύση
Να λευτερώσουμε την ειρήνη
Ο πόλεμος πριν να γυρίσει.

Λοιπόν. Το σχέδιο που έχω ακούστε.
Με σχοινί θα δέσω το βράχο
Κι εσείς θα τραβάτε, να ανοίξει η σπηλιά
Μπορώ τη βοήθειά σας να' χω;

Ωραία! Ωραία. Σιγά. Μη μιλάτε.
Δυο τρεις από δω, δυο τρεις από κει
Μη βιάζεστε. Το σύνθημα εγώ θα το δώσω.
Όταν σας πω..... Τραβάτε μαζί.

Σσςς! Ησυχία. Τώρα ησυχία.
Ο πόλεμος μη μας ακούσει.
Τραβάτε εσείς, τραβάτε γερά.
Κι εγώ τραγουδώ σαν τον Πανούση.

Χορός : Ει χοπ! Ει χοπ! Τραβάτε αργά.
Μη βιάζεστε τραβάτε γερά.
Ει χοπ! Ει χοπ! Όλοι μαζί
Η ειρήνη στον ήλιο να βγει.

Κι αν βγει η ειρήνη έξω στο φως!
Ο κόσμος θα γίνει καλός.
Θα ζούμε με ειρήνη. Σε κόσμο ωραίο.
Αλλιώς μη τον λένε Τρυγαίο.

Τα παιδιά τραβάνε, φεύγει ο βράχος αλλά η ειρήνη δε βγήκε.

- Ερμής : Επ! Τι κάνεις ρε μούτρο;
 Τι κάνουν αυτοί εδώ γύρω;
 Μην κάνεις καμιά μουρνταριά;
 Λέγε αλλιώς θα σε δείρω.
- Τρυγαίος : Τίποτα Ερμάκο! Τίποτα Ερμή μου.
 Τίποτα. Που να κακαρώσεις.
 Να πάρε γλυκά! Πάρε χαλβά.
 Μόνο μη μας προδώσεις.
- Ερμής : Ο Δίας είπε: θάνατος.
 Την Ειρήνη όποιος τη λύσει.
 Κι εμένα που την πρόσεχα
 Στα πέντε θα με σχίσει.
- Τρυγαίος : Κάθε ημέρα που περνά
 Θα σου' χω καραμέλες
 Ζαμπόν, τυρί, ζαχαρωτά
 Κι οχτώ παστές σαρδέλες.
- Α! Να! Πάρε και αυτό
 Ένα χρυσό λαγήνι
 Δώρο από με για σένανε
 Έχε μου εμπιστοσύνη
- Ερμής : Πω πω! Τι' δώρο φίλε μου
 Μ' αρέσει το λαγήνι
 Είσαι μεγάλος μέγιστος
 Δώρα κάνεις δεν δίνει
- Τρυγαίος : Είδες; άντε βοήθα με λοιπόν
 Την ειρήνη απ' την σπήλια να βγάλω
 Κι αν εισ' ωραίος και σωστός
 Δώρο σου κάνω κι άλλο
- Χορός : Έχει θυμώσει! Έχει θυμώσει!
 Η ειρήνη θυμώνει πολύ
 Παράπονα έχει πάρα πολλά
 Οι άνθρωποι είναι κακοί

Παράπονα έχει πολλά.
Ξέρουν ότι η ειρήνη είναι καλή
Μ' αυτοί το κακό στο μυαλό τους
Το ίδιο συνέχει βιολί

Πόλεμο κάνουν. Έτσι για πλάκα
Μαλώνουν σκοτώνουν και σφάζουν
Παντού δυστυχία, πίκρα και πόνος
Ειρήνη στη ζωή τους δε βάζουν.

Τρυγαίος : Φταίμε Ρηνούλα, όλοι μας φταίμε
Γεωργοί, φαντάροι κι εργάτες.
Συγνώμη ζητάμε, έλα κοντά μας
Μη μας γυρίζεις τις πλάτες!

Ειρήνη : Τι λέτε σεις βρε παιδιά;
Φωνάξτε ν' ακούσω! να μείνω;
Ή να γυρίσω για πάντα την πλάτη;
Σημασία πια να μη δίνω.

Χορός : Η Ειρήνη να μείνει, να μείνει, να μείνει.
Κι ο πόλεμος μες το καμίνι.
Όχι όπλα! Ούτε και μάχες
Όχι άλλες ολόμαυρες ράχες.

Πόλεμοι και μίση να φύγουν μακριά.
Στον πόλεμο χώστε καρφιά.
Δουλειά και αγάπη, χαρά και φιλία
Κι ο πόλεμος στην ανεργία.

Τρυγαίος : Για κοίτα φίλε! Κοίτα εκεί.
Οι πόλεις κλείνουν Ειρήνη.
Η αγάπη κι η ομόνοια έρχονται
Κι η πίκρα τις αφήνει.

Να κι ένας μάστορας
Που φτιάχνει όπλα και κράνη
Τώρα που έφυγε ο πόλεμος
Να δω τι θα τα κάνει.

Ερμής : Αμ ο άλλος! Αυτός ο Φιρφιρής
Που' φτιαχνε τα ακόντια
Τώρα κλαίει και δέρνεται
Και του χτυπούν τα δόντια.

Τρυγαίος : Τ' αφεντικά του πολέμου
Όλα κλαίνε! Τα είδες;
Τώρα χωρίς τον πόλεμο
Θα κοπανάνε μύγες.

Ερμής : Ν' αλλάξουνε επάγγελμα.
Αυτοί που φτιάχναν εργαλεία
Χαρές πως κάνουν κοίταξε
Χαρές και μεγαλεία.

Χορός: Άκουσε κόσμε άκουσε.
Φτάνουνε πια τα κόλπα
Αγάπη, ειρήνη και δουλειά
Δίχως σπαθιά και όπλα.

Ειρήνη ν' απλωθεί παντού
Στον κόσμο όλον λιακάδα
Και μεις να τα μαζεύουμε
Να πάμε στην Ελλάδα.

Γεια σου και σένα Ερμάκο μου.
Ασίκη, ντερβεντέρη.
Πες του πολέμου το γουδί
Να βάλει εκεί που ξέρει.

ΣΚΗΝΗ : Γ

Ανοίγει η αυλαία. Στο σπίτι του Τρυγαίου.

Τρυγαίος : Ουφ! Στ' αλήθεια ξεπατώθηκα
Κουράστηκα κει πάνω
Όλα καλά μου πήγανε
Μα δεν το ξανακάνω.

Οπλοπώλης : Πουν' ο Τρυγαίος βρε παιδιά;
Πού' ναι αυτή η λάμια;
Που από τη ζουρλαμάρα του

Καβάλησε καλάμια.

Τρυγαίος : Να' μαι. Εδώ είμαι. Ολάκερος.
Ο διάλος να σε πάρει.
Καλάμι δεν καβάλησα
Μόνο ένα σκαθάρι.

Οπλοπώλης : Τι μου' κάνες ρε μασκαρά
Να μη γνωρίσεις δόξα.
Τι να τα κάνω γω μωρέ
Όλα αυτά τα τόξα;

Τρυγαίος : Γι' αυτά μη σκας ρε άνθρωπε
Βάλτα εδώ..... αράδα.
Θα τα κρεμάσω στην αυλή
ν' απλώνω τη μπουγάδα.

Οπλοπώλης : Καλά τα λες χοντράνθρωπε
Αλλά πες μου και τα' άλλο
Τα κράνη που' φτιαξα σωρό
Πες μου που να τα βάλω;

Τρυγαίος : Και για τα κράνη σου θαρρώ
Έχω λαμπρή ιδέα
Θα τα μοιράσω στα παιδιά
Για χέσιμο είναι ωραία.

Οπλοπώλης : Είσαι πανούργος και θρασύς
Τα λες έξω απ' τα δόντια
Αλλά να ξέρεις, γεωργέ
Έχω και χίλια ακόντια.

Τρυγαίος : όσο για τα ακόντια
Μοίραστα στον κοσμάκη
Ν' ανακατεύουν το φαΐ
Να βάζουν και στο τζάκι.

Εμπρός παιδιά μην κάθεστε
Όλοι μαζί τραγούδι
Η Ειρήνη είναι σπίτι μας
Κάψτε το πελεκούδι.

Χορός : Εσείς που κάθεστε εδώ
Τριγύρω και κοιτάτε
Τη Ρήνα την Ειρήνη μας
Με πάθος ν' αγαπάτε.

Ποτέ πολέμου ιαχή
Στη γη μην αντηχήσει
Παντού ειρήνη ν' απλωθεί
Κι ο πόλεμος να σβήσει.

Όλοι να ζούμε ειρηνικά
Σ' αυτόν τον κόσμο απάνω
Να λέει ο καθένας μας
Μόνο καλά θα κάνω.

Σαν φίλοι μέσα στη ζωή
Όλοι μαζί να ζούμε
Μίσση πολέμους, σκοτωμούς
Ποτέ ξανά μη δούμε.

Αυτά λοιπόν, γεια και χαρά
Σας σφίγγουμε το χέρι
Και η Ειρήνη από πάνω μας
Να λάμπει σαν αστέρι.

Τ Ε Λ Ο Σ